

Wie zich afvraagt wat tuinieren eigenlijk in essentie is, ik heb het antwoord. Tuinieren is een werkwoord! | column

Brian Kabbes

Dromen over gebraden haantjes die zomaar, zonder er iets voor te hoeven doen, je open mond invliegen. Als zoiets al bestaat, met tuinieren heeft het niets van doen.

Sla een tuintijdschrift open en de lonkende plaatjes in enthousiaste artikelen glimmen je tegemoet. Sappige moestuinen, weelderige borders en gemillimeterde gazons. Alsof het niets is, alsof je maar een beetje buiten aan het rommelen bent en de successen vliegen je al om de oren. Vooral voor beginnende tuiniers zijn dergelijke tijdschriften, artikelen en plaatjes een valkuil. Wat je eigenlijk nooit ziet op de malse foto's zijn de hoeveelheden bloed, zweet en tranen die de eigenaren van de betreffende tuinen hebben moeten plengen om tot het getoonde resultaat te komen. Soms wat meer bloed, soms wat meer zweet, soms wat meer tranen, maar meestal alles tegelijk in copieuze porties.

Tuinieren is vechten tegen de natuur die maar wil oprukken, de elementen die zowel de tuin en tuinier lijken te willen geselen en tegen de onvermijdelijke en op de loer liggende teleurstellingen. Je moet behoorlijk stevig in je schoenen staan bij het zien van je ooit blozende, maar nu verwelkte rozenperk, je ooit pronte, maar nu door slakken tot op het bot afgekloven hosta's of je allereerste oogst aan wormstekige appels en dito worteltjes. Zoals vaker met teleurstellingen komen ze ook bij het tuinieren zelden in gelijkmatige doses, maar meestal in grote hompen, brokken en kluiten.

Tuin.

Als het misgaat, gaat het meestal goed mis. Het zijn de momenten waarop je jezelf luidop afvraagt waarom je geen postzegels bent gaan verzamelen, maar in plaats daarvan gekozen hebt voor tuinieren. De enige remedie is een keer slikken, het verstand op nul, en de mouwen opstropen. Het goede nieuws daarbij is dat de zon uiteindelijk altijd weer gaat schijnen, mislukkingen en teleurstellingen al ras worden overschreven door nieuw geboekte successen en de opstelsom van je tuinavonturen onder de streep altijd positief is.

Ik kan een lach niet onderdrukken als ik de plaatjes zie in glimmende tijdschriften van welig tierende tuinen, het liefst met een landelijk gedekte tafel, romantische etenswaar daarop en enkele glazen gekoelde witte wijn. Alsof de tuinier die de afgebeelde tuin bezit ooit tijd heeft om te gaan zitten, laat staan te drinken uit de zo idyllisch beslagen wijnglazen. Wil je pronte hosta's dan zul je slakken moeten rapen, in sommige jaren emmers vol. (Gebruik daarvoor een slatang, slakkenslijm is hardnekkig spul en laat zich alleen met moeite van je vingers borstelen).

Klagen tegenover een ieder die je gezeur ook niet wil horen helpt niet, de slakken kluiven er niet minder om. Aan de arbeid is de enige oplossing. Met een hoofdlamp op 's nachts een ronde door de tuin maken, of voor dag en dauw in de ochtend een zelfde rondje geeft de beste resultaten. Hagen knippen zichzelf niet, de kabouters houden het gras niet kort en onkruid laat zich alleen verdelgen door flink aanpakken. In de tuin is altijd wat te doen.

Wie zich afvraagt wat tuinieren eigenlijk in essentie is, ik heb het antwoord. Tuinieren is een werkwoord!

Brian Kabbes is noordelijk kweker van botanische rariteiten en tuinpublicist. Zie ook kabbes.nl